

референдумів є найважливіші питання загальнодержавного значення. [4, с. 9]. Такими питаннями на сьогодні, на нашу думку, є вступ України до ЄС, НАТО; вступ до Митного союзу між Росією, Білоруссю та Казахстаном; визнання воєнців УПА воюючою стороною та ін. – всі ці питання, за новим законодавством, можуть бути предметом всеукраїнського референдуму.

Трансформація предмета всеукраїнського референдуму зумовила чітке розмежування його видів. Так, згідно зі ст. 3 Закону України «Про всеукраїнський референдум» в нашій державі можуть проводитись конституційний, ратифікаційний, законодавчий та загальний референдуми [3, Ст. 3729], тобто зміст питання референдуму прямо вказує на його предмет.

Розширення меж предмета всеукраїнського референдуму сприяє здійсненню реального народного волевиявлення: народ України отримав можливість шляхом голосування на референдумі приймати нову редакцію Конституції, вносити до неї зміни, приймати чи скасовувати закони України або вносити зміни до чинного закону України, а також ініціювати проведення всеукраїнського референдуму з будь-якого питання, за винятком тих, щодо яких референдум не допускається (питання податків, бюджету та амністії) [1, ст. 141].

Закон України «Про всеукраїнський референдум» від 6 листопада 2012 р. став результатом прагнення науки і практики застосування норм конституційного права унормувати питання, які можуть бути предметом всеукраїнського референдуму.

Зміни, що відбулися в референдумному законодавстві нашої держави з прийняттям Закону України «Про всеукраїнський референдум», є позитивними зрушеннями в науці і практиці конституційного права України. Адже суперечливість правового регулювання та дискусійність наукового осмислення проблем, пов'язаних із визначенням предмета всеукраїнського референдуму та його обмеженням отримала юридичне закріплення.

Список використаних джерел:

1. Конституція України: Прийнята на п'ятій сесії Верховної Ради України 28 червня 1996 р. // Відомості Верховної Ради України. – 1996. – № 30. – Ст. 141.
2. Кравченко В. В. Конституційне право України: Навчальний посібник. – Вид. 6-те, виправл. та доповн. – К. : Атіка, 2009. – 608 с.
3. «Про всеукраїнський референдум» Закон України від 06 листопада 2012 р. // Офіційний вісник України. – 2012. – №92. – Ст. 3729.
4. Погорілко В. Ф., Федоренко В. Л. Референдне право України: Навч. посібник. – К. : Ліра-К, 2006. – 366 с.

Бірюкова О. О.,

студентка КМ-2Б курсу юридичного факультету
ННІЗДН НАВС

РОЗВИТОК КОНСТИТУЦІЙНО-ПРАВОВОГО СТАТУСУ РАХУНКОВОЇ ПАЛАТИ УКРАЇНИ

На сучасному етапі розвитку суспільства і держави триває реформування конституційного, адміністративного та фінансового

законодавства України, у зв'язку з чим виникає необхідність проведення системних, комплексних наукових досліджень у названих сферах правовідносин. Саме тому постає завдання уточнення і поглиблення існуючих категорій і понять регулювання конституційно-правового статусу та діяльності Рахункової палати України з використанням новачієних та апробованих у країнах Європи теоретичних і практичних підходів. Саме це, передусім, й обумовило вибір теми для наукового дослідження.

Теоретичним підґрунтям наукового дослідження стали праці українських учених-правників у галузі конституційного права, державного будівництва, фінансового та адміністративного права. Зокрема, проблеми статусу та діяльності органів фінансового контролю висвітлювались у працях вітчизняних правознавців О. Андрійко, В. Бордюка, Л. Воронової, О. Горбунова, П. Германчука, Н. Дороша, П. Пацурківського, В. Погорілка; російських учених М. Алишевського, Г. Айвазяна, Е. Вознесенського, Б. Лазарева, Н. Погосьяна, С. Степашина, а також західних аудиторів і вчених К. Андерсова, Ватс Джуліана, Е. Кіша та ряду інших.

Варто зазначити також, що в дисертаціях, які захистили останнім часом українські правники та спеціалісти з державного управління І. Андрющенко, Ю. Барабаш, В. Гарашук, О. Гриценко, О. Дорогіх, Л. Касьяненко, О., та ряд інших, міститься науковий аналіз окремих аспектів статусу та основ діяльності державних органів фінансового контролю України та країн Європи.

Мета дослідження полягає в тому, щоб здійснити комплексний конституційно-порівняльний аналіз правового статусу Рахункової палати в Україні і на цій основі визначити, сформулювати та обґрунтувати науково-вживаєні пропозиції і рекомендації, спрямовані на вдосконалення статусу та діяльності Рахункової палати в Україні. Виходячи з названої загальної мети дослідження, впливають такі завдання:

- дослідити місце Рахункової палати в системі органів контролю, поняття та елементи конституційно-правового статусу Рахункової палати в Україні;
- визначити порядок формування та склад Рахункової палати в Україні, розкрити функції та компетенцію Рахункової палати в Україні;
- розробити науково обґрунтовані пропозиції, спрямовані на вдосконалення організаційно-функціональної будови Рахункової палати в Україні, визначити шляхи подальшого вдосконалення форм і методів діяльності Рахункової палати в Україні;
- визначити напрями реформування конституційно-правового статусу та діяльності Рахункової палати в Україні.

Становлення та розвиток Рахункової палати були розпочався ще в 1992-1993 роках з розробки проекту закону про Контрольну палату. Низка законопроектів Верховної Ради України й вето Президента України на них, закріплення конституційного статусу Рахункової палати в Конституції України, знову закони й вето і, нарешті, результат – 27 травня 1997 р. відбулося перше засідання Колегії Рахункової палати.

Сьогодні при постанові питань про реформування місця, основних функцій та повноважень Рахункової палати в системі органів контролю, можна прослідковуватися чотири підходи у визначенні правового статусу Рахункової палати, а саме: Рахункова палата як незалежний орган, як орган

парламентського контролю, як орган контрольної влади, як орган квазіконтрольної влади.

Визначна роль, значення та розвиток Рахункової палати, для якої контрольна діяльність є пріоритетною, дозволяє вже на сьогоднішній день стверджувати про тенденцію формування незалежного органу для забезпечення стримування та протидії владі.

Головними напрямками розвитку та вдосконалення системи державного фінансового контролю в Україні, який здійснюється Рахунковою палатою, є:

1) оптимізація функцій і повноважень; 2) формування системної нормативно-правової бази; 3) приведення методологічних засад у відповідність із сучасними вимогами; 4) розвиток і вдосконалення системи процедур фінансового контролю; 5) створення науково-дослідницької і навчальної бази, формування системи кадрового забезпечення; 6) реформування організаційних структур; 7) матеріально-технічне (включаючи соціально-побутове) і фінансове забезпечення функціонування контрольних органів; 8) удосконалення відносин з Верховною Радою України, органами державної влади, органами фінансового контролю інших держав.

З метою вдосконалення нормативно-правової бази державного фінансового контролю, на думку багатьох вчених-науковців було б, доцільно:

- прийняти Закон України "Про державний фінансовий контроль", який би унормував усі найважливіші складові цього дуже важливого для життєдіяльності держави процесу, чітко розмежував органи фінансового контролю, суб'єктів, ієрархію органів, форми їх організації та взаємодії тощо;
- прийняти Закон України "Про державний контроль за дотриманням бюджетного законодавства і відповідальність за бюджетні правопорушення", який має регулювати відносини у сфері здійснення державного контролю за дотриманням бюджетного законодавства;
- прийняти в новій редакції, з урахуванням накопиченого досвіду роботи Закон України "Про Рахункову палату".

Подолання усіх цих та інших недоліків потребує істотного законодавчого розширення функцій і повноважень Рахункової палати, вдосконалення її організаційної структури, методів роботи, фінансового, кадрового, інформаційного забезпечення, встановлення тісних зв'язків з іншими контрольними організаціями тощо.

Бурбій А. В.,
студентка КМ-2А курсу юридичного факультету
ННІЗДН НАВС

КОНСТИТУЦІЙНЕ ПРАВО НА ІНТЕЛЕКТУАЛЬНУ ВЛАСНІСТЬ ТА ЙОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ В УКРАЇНІ

Останнім часом в світі зростає роль відносин, які виникають у сфері інтелектуальної власності, результати розумової діяльності виступають одним з елементів розвитку людства та все більше перетворюються на фінансово-економічний та культурно-просвітницький важелі процвітання держави.